

روزنامه سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، ورزشی صبح ایران

صاحب امتیاز و مدیرمسئول: مهدی رحمانیان

نشانی: تهران: میدان فاطمی، خیابان بهرام‌میسری، پلاک ۲۲ • تلفن: ۵۴ و ۸۸۹۳۶۲۷۰ • شماره ۵۴۱۰ • نامبر: ۸۸۹۲۵۶۴۷ • تلفن گوی‌ها: ۸۶۰۳۶۱۱۹ • تلفن امور آگهی‌های شهرستان‌ها: ۷-۰۵۱۹۸۰۵۴۴ • تلفن امور مشترک‌کین: ۸۸۹۰۳۵۴۸ • توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز • تلفن: ۶۶۲۸۷۳۴۴ • چاپ: صمیم

شترت

روزنامه

سه‌شنبه ۲۶ خرداد ۱۴۰۵ • **۱ محرم ۱۴۴۸** • **۱۶ ژوئن ۲۰۲۶** • **سال بیست‌ودوم** • **شماره ۵۴۱۰** • **۸ صفحه**
اذان ظهر_تهران ۱۲:۰۵ • **اذان مغرب ۱۹:۴۳** • **اذان صبح فردا ۳:۰۱** • **طلوع آفتاب ۴:۴۸**

www.sharghdaily.com

aparat:tasvirshargh

Telegram:SharghDaily

twitter:sharghdaily

youtube:sharghdaily

instagram:sharghdaily1

روان‌خوانی

به استقبال روزهای پسا جنگ

حالا و با انتشار بیانیه پایان جنگ تحمیلی سوّم، شاید

زمان آن رسیده که دوران پسا جنگ برای خانواده‌ها آغاز شود. شاید بهتر باشد اکثر مردم برای سَم‌زدایی دیجیتال اقدام کنند و اندکی به روان خود آرامش بدهند. بسیاری پس از کار روزانه و برای استراحت، به گوشی خود پناه می‌برند و بارها شده در حال بالا پایین‌کردن صفحه‌گوشی هوشمندشان هستند در حالی که وقت زیادی را هدر می‌دهند. اگر به نتیجه پژوهش محققان استاد شود که این رفتار مداوم می‌تواند بر کیفیت زندگی افراد تأثیر منفی بگذارد و حواس را بیش از حد درگیر کند، به همین دلیل است که دوری‌کردن از برنامه‌های متعدد رسانه‌های اجتماعی و مدتی دوری‌ودن از صفحه نمایش، می‌تواند برای سلامت روان و جسم مفید باشد. طبق یک تحقیق مشخص شده حدود ۲۵ درصد از دارندگان گوشی‌های هوشمند بین ۱۸ تا ۴۴ سال، آخرین باری را که بدون گوشی‌شان بوده‌اند، به خاطر نمی‌آورند. زیاد آتلاین‌بودن باعث می‌شود افراد مدت عزت نفس پایین شوند و درگیر مشکلات خواب، افسردگی، اضطراب، افزایش وزن، تغذیه ناسالم، کمبود ورزش، کمبود مدیریت زمان و مشکلات اخلاقی در سر کار شوند. همچنین این نحوه استفاده از گوشی می‌تواند باعث تغییراتی در مغز شود. هر اسکروِل یا کشیدن صفحه، مقداری دوپامین به همان مناطقی از مغز شما می‌فرستد که به مواد مخدر اعتیادآور و خطرناکی مانند کوکائین پاسخ می‌دهد. حالا شاید بهتر باشد این چند روز تا جمعه را به عنوان فرصتی برای تمرین کمتر غرق‌شدن در شبکه‌های اجتماعی در نظر بگیرید و برای روزهای هفته آینده برنامه ویژه‌تر و جدی‌تری در نظر بگیرید؛ برنامه‌ای که در آن بشود ساعت حضور در این شبکه‌ها را مدیریت و زمان‌بندی کرد. با دوستان بیشتر وقت گذرانیدن یا حتی کتاب‌خواندن و فیلم‌دیدن و به هوای آزاد بیشتر حضور داشتن؛ تغییراتی اندک که بتواند تاب‌آوری را افزایش دهد و برای روزهای پسا جنگ شما را آماده کند.

کودکی

از بازی تا جنگ

هر آن چیزی که با داده‌های کامپیوتری کار دارد و هرگونه رفتار و نوشته و حتی بازی افراد در دنیای

کامپیوتر، از رقبتهایی نیست. این وقتی قابل درک‌تر می‌شود که کاربران و کسانی که بازی «پوکومن گو» را انجام می‌دادند، حالا تمام اطلاعاتشان فراموش در ارتش آمریکا مورد استفاده قرار بگیرد. شرکت نرم‌افزاری «نیانتیک» که بازی پوکومن و همچنین نینتندو را ابداع کرده، پس از یک به‌روزرسانی در ۲۰۲۱ میلادی، داده‌های مکانی کاربران را جمع‌آوری کرد. حالا این داده‌ها قرار است برای ارائه یک مدل هوش مصنوعی که اجازه ناوبری در صورت نبود سبک‌بال جی‌پی‌اس را می‌دهد، به کار برود و از آن مهم‌تر اینکه شرکت اطلاعات دفاعی آمریکایی «ئاوتور» هم می‌تواند از آن استفاده کند. «پوکومن گو» که بازی موبایلی مبتنی بر موقعیت مکانی است و در شرق آسیا بسیار طرفدار دارد. این بازی از جی‌پی‌اس موبایل برای ردیابی موقعیت کاربران و تشویق به شکارکردن و آموزش دادن کارکترهای مجاز پوکومن در منطقه اطرافشان استفاده می‌کند. این بازی از نوعی واقعیت افزوده استفاده می‌کند که در آن، جهان فیزیکی با لایه‌ای از محتوای تعامل‌کننده پوشیده می‌شود. در واقع فقط با این بازی می‌توان در دور و اطراف هر فردی تعدادی از پوکومن‌ها را مشاهده و سپس آنها را اسیر کرد. میلیون‌ها بازیکن در سال ۲۰۲۱ این‌ بازی را به‌روزرسانی کردند و از این طریق خیابان‌های اطرافشان، ساختمان‌ها، پارک‌ها، درختان و دیگر ویژگی‌های محیطی را اسکن و حدود ۳۰ میلیارد داده نقشه مجازی تولید کرده‌اند. برای ارسال اسکن‌ها، کاربران ملزم به اعلام رضایت خود بودند و مجوزهای لازم نیز از آنها درخواست می‌شد. اما وقتی شما مشغول بازی هستید، هیچ‌کدام از این اجازه‌نامه‌ها را با دقت نمی‌خوانید و مدام دکمه «موافقم» را فشار می‌دید. پس از آن در شرکتی دیگر اسکن‌های به‌دست‌آمده به یک نقشه وسیع سه‌بعدی تبدیل شده تا در صورت نبود سبک‌بال ماشین‌ها بتوانند مکان‌یابی و ناوبری کنند. اما بعدتر با به‌شراکت پیش‌آمده، این نقشه‌ها در اختیار شرکت جنگی «ئاوتور» قرار گرفت. این شرکت متخصص تولید نرم‌افزارهای ردیابی فضایی برای پهپادها از جمله هواپیماهای بی‌سرنشین نظامی است. در حال حاضر دفاعیه شرکت این است که به‌طور مستقیم نقشه‌ها در اختیار این شرکت قرار گرفته و فقط برای آموزش مدل‌های بنیادین «نیانتیک» به کار رفته است.

تجربه جنگ اخیر نشان داد غالب ایرانیان، فارغ از اختلاف‌نظرهای

سیاسی و انتقاد از برخی سیاست‌ها و عملکردها، در برابر تهدید خارجی از

کشور خود حمایت کردند و میان نقد حکمرانی و دفاع از ایران تمایز قابل شدند. کسانی که ممکن است از وضع موجود ناراضی باشند، در بزنگاه‌های امنیتی و ملی همچنان خود را در کنار ایران تعریف می‌کنند. این توانایی در تفکیک میان «ایران» و «ناراضیاتی از برخی شیوه‌های اداره کشور»، مهم‌ترین ویژگی جامعه ایران امروز و سرمایه‌ای ارزشمند برای حفظ انسجام ملی و عبور از بحران‌هاست که نباید اجازه داد در هیاهوی رقابت‌های سیاسی و تلاش برای انحصار نمایندگی مردم، به تاراج برود. در چند ماه گذشته حضور بخشی از مردم در خیابان‌ها بار دیگر به موضوعی مهم در فضای عمومی کشور تبدیل شده است. اما شاید مهم‌تر از خود حضور، نوع نگاه به این حضور باشد. آیا خیابان فقط متعلق به یک جریان سیاسی خاص است؟ آیا هرکس به میدان می‌آید، الزاماً همان چیزی را می‌خواهد که با صدای بلند از تریبون‌ها فریاد می‌زند؟ و مهم‌تر از همه، آیا می‌توان میان انتقاد از شیوه حکمرانی و دفاع از کشور تمایز قائل شد؟ واقعیت جامعه ایران پیچیده‌تر از روایت‌های ساده‌سازانه است.

برخلاف تصور رایج برخی محافل سیاسی، جامعه ایران هنوز به طور کامل قطبی نشده است. هنوز بل‌هایی میان گروه‌های مختلف اجتماعی وجود دارد. احساس تعلق ملی، دفاع از تمامیت ارضی، احترام به نیروهای مسلح و نگرانی مشترک درباره آینده کشور از جمله نقاط اشتراکی هستند که بسیاری از شکاف‌های سیاسی را تعدیل می‌کنند؛ این پل‌ها نباید تخریب شوند.

در چنین شرایطی، نگرانی اصلی تبدیل اختلاف‌ها به مرزهای هویتی پایدار است. هر جامعه‌ای اختلاف سیاسی دارد؛ مسئله زمانی آغاز می‌شود که افراد بر اساس هویت‌های متخاصم تعریف شوند. زمانی که نوع مصرف رسانه‌ای، مواضع سیاسی، احساسات منفی و برداشت از واقعیت بر یکدیگر منطبق شوند، جامعه به سمت شکل‌گیری بلوک‌های هویتی متنازع حرکت می‌کند و ترمیم این وضعیت بسیار دشوار خواهد بود. از همین منظر، باید نسبت به برخی رفتارها در تجمعات عمومی حساس بود. کسانی‌که در خیابان هستند، اصلاً یکدست نیستند. اکثر قاطع آنها تسلیم تصمیم نظام



«این «جشن خرمن» روز یکشنبه در روستای شفع‌آباد شهرستان نیشابور برگزار شد. این آیین سنتی با حضور کشاورزان، مردم و گروه‌های هنری آیینی و هم‌زمان با آغاز برداشت گندم در منطقه برگزار شد. بر اساس اعلام برگزارکنندگان، پیش‌بینی می‌شود امسال بیش از ۳۰ هزار تن گندم مرغوب از سطح مزارع شهرستان نیشابور برداشت شود. شهرستانی که به‌عنوان سومین تولید قطب گندم خراسان رضوی شناخته می‌شود.عکس:مرتیض امین‌الرباعی/ایسنا

instagram:sharghdaily1

twitter:sharghdaily

youtube:sharghdaily

Telegram:SharghDaily

aparat:tasvirshargh

instagram:sharghdaily1

twitter:sharghdaily

youtube:sharghdaily

Telegram:SharghDaily

aparat:tasvirshargh

instagram:sharghdaily1

چگونه می‌توان سرمایه ملی همبستگی را از مصادره سیاسی نجات داد؟



فادر باستانی تبریزی

هستند. تردیدی نیست که بسیاری از حاضران در این اجتماعات با انگیزه‌های صادقانه ملی و انقلابی در میدان حضور پیدا می‌کنند. اما مشکل از جایی آغاز می‌شود که گروهی محدود می‌کشوند این حضور را به نام خود مصادره کنند؛ گویی خیابان فقط متعلق به آنان است و دیگران از حق شهروندی کمتری برخوردارند. این نگاه گنگی به انسجام ملی نمی‌کند و البته به تدریج بخشی از جامعه را به حاشیه می‌راند و احساس شهروند درجه دو بودن را تقویت می‌کند. جامعه را نمی‌توان فقط در کسانی خلاصه کرد که در خیابان حضور دارند؛ همان‌گونه که نمی‌توان کسانی را که در خیابان نیستند، خارج از جامعه دانست. ایران امروز از لایه‌های متنوع اجتماعی تشکیل شده است و هیچ جریان سیاسی حق ندارد خود را نماینده انحصاری ملت معرفی کند. از سوسی دیگر، داده‌ها و واقعیت‌های اجتماعی نیز تصویری متفاوت از برخی کلیشه‌های رایج ارائه می‌دهند. برخلاف آنچه گاه تصور می‌شود، بسیاری از افرادی که در تجمعات حضور دارند، الزاماً مخالف تصمیمات رسمی کشور یا مخالف مسیرهای دیپلماتیک نیستند. در مواردی حتی میزان اعتماد آنان به نهادهای رسمی و روندهای تصمیم‌گیری از سایر گروه‌های اجتماعی دیده شد. بنابراین نباید صدای بلند اقلیتی محدود را به حساب همه حاضران در خیابان نوشت. مسئله مهم‌تر این است که جامعه ایران پس از تجربه جنگ، فقط با چالش‌های امنیتی مواجه نیست. آثار اقتصادی و روانی این وضعیت نیز قابل توجه است. مردم به‌خوبی از آسیب‌پذیری‌های اقتصادی کشور در شرایط بحران آگاه هستند. در عین حال، نشانه‌های خستگی روانی، اضطراب، ناامیدی و نگرانی نسبت به آینده نیز در بخش‌هایی از جامعه افزایش یافته است. جامعه‌ای که هم‌زمان نیز فشار

تحلیل‌خوانی

به امید گذر از تعلیق

آخر وقت یکشنبه‌شب یادداشت تفاهم بین ایران و آمریکا به نتیجه رسید. اما مرور آنچه ایرانیان در یک سال گذشته تجربه کرده‌اند، می‌تواند قدم‌های آینده را مشخص‌تر کند. یک جامعه‌شناس شرایط را تعلیق می‌نامد و درباره آن به اقتصاددینوز می‌گوید: «به نظر می‌رسد برای فهم وضعیت امروز جامعه ایران، بیش از آنکه به مفهوم بحران توجه کنیم، باید به مفهوم «تعلیق» توجه داشته باشیم. جامعه ایران در دهه‌های گذشته بارها با بحران‌های مختلف مواجه بوده، اما در اغلب این دوره‌ها، مردم دست‌کم می‌دانستند یا چه مسئله‌ای مواجه‌اند. به عبارتی ماهیت بحران مشخص بود. اما آنچه امروز وضعیت را متفاوت کرده، فقط شدت و پدیدها نیست، بلکه نامشخص‌بودن خود وضعیت است. یعنی جامعه با نوعی ابهام ساختاری روبه‌روست. مردم نمی‌دانند باید برای یک دوره آرامش و ثبات نسبی اقدام شوند یا برای تشدید تنش‌ها و احتمال وقوع یک درگیری جدید. در واقع مسئله اصلی این نیست که جنگ حتما رخ می‌دهد یا نمی‌دهد؛ مسئله این است که هیچ‌کس نمی‌تواند با اطمینان بگوید در ماه‌های آینده در چه فضایی زندگی خواهد کرد. بخش قابل توجهی از جامعه هر روز با اخبار متناقضی مواجه بوده است؛ یک روز سخن از مذاکره و کاهش تنش مطرح بود و فردا از احتمال تشدید درگیری‌ها. نتیجه چنین وضعیتی این است که مردم نه می‌توانند خود را با شرایط جنگی تطبیق دهند و نه می‌توانند با اطمینان وارد

۴ سال

به گزارش کاردین، ماریوس بورگ هوپبی، پسر ویلعهد نرژو، پس از مجرم شناخته‌شدن در چندین جرم، ازجمله دو فقره تجاوز، به چهار سال زندان محکوم شد. او همچنین به دو سال قرار منع تعقیب علیه یکی از قربانیانش محکوم شد. این حکم تقریباً سه ماه پس از محاکمه شش‌هفته‌ای «هوپبی» توسط دادگاه منطقه‌ای اسلو صادر شد. براساس شواهد موجود، تنها یک نفر از قربانیان و کارکنان خدمات رزمینی فرودگاه‌های کالیاری اعلام شده است. پسر ویلعهد نرژو با ۴۰ اتهام، ازجمله چهار فقره تجاوز و ضرب‌وشتم، چندین مورد نقض قرار منع تعقیب و همچنین تخلفات مواد مخدر و رانندگی روبه‌رو بود. این محاکمه در زمان سختی برای خانواده سلطنتی نرژو برگزار شد. مادر هوپبی با بیماری‌ای جدی دست‌وپنجه نرم می‌کند.

۱۲۸ هکتار

در مجموع ۱۷ فقره آتش‌سوزی در عرصه‌های منابع طبیعی و مناطق حفاظت‌شده محیط زیست استان کهگیلویه‌وبویرحمد رخ داده است که سطحی معادل ۱۲۸ هکتار را در بر می‌گیرد. امسال تاکنون ۱۴ فقره حریق در سطحی بالغ بر ۷۸ هکتار از عرصه‌های ملی به وقوع پیوسته است. بیش از ۳۰۰ کیلومتر آتش‌سُر و پاک‌تراشی در حاشیه جاده‌ها توسط شهرداری‌ها و راهداری انجام و دوربین‌های پایش تصویری در نقاط حساس جنگلی نصب شده است. همچنین در سه فقره آتش‌سوزی امسال، وسعتی حدود ۵۰ هکتار درگیر شده است. با توجه به افزایش پوشش گیاهی ناشی از بارندگی‌های مطلوب سال زراعی جاری، پتانسیل اشتعال در عرصه‌ها به‌شدت بالا رفته است.

جنگ‌خوانی

وقتی تجریش خونین شد

سال پیش خبر رسید که میدان تجریش مورد اصابت از سوی اسرائیل قرار گرفته است. در آن روزها هنوز این باور که «فقط نظامی»‌ها آسیب می‌بینند، به‌شدت رایج بود. آب برای چند ساعت قطع شد و کمتر کسی به ابعاد این انفجار پی بردت تا اینکه مدتی پس از پایان جنگ، ویدئویی از این انفجار منتشر شد. ویدئویی که در آن پرتابه‌ای به یک ماشین ایستاده در پشت چراغ قرمز اصابت می‌کند. حالا ایسنا در سالروز این اتفاق به آن محل رفته و گزارشی تهیه کرده است. انفجاری که در ساعت ۱۵:۳۰ رخ داد؛ در موقع شلوغی و زمانی که هیچ‌کس تصور نمی‌کرد یکی از پرتددترین نقاط شمال تهران به صحنه‌ای از فیلم‌های آزرآزمایی تبدیل شود. انفجار، سکوت میدان را در هم شکست و در چشم برهم‌زدنی، دود، آوار و وحشت جای زندگی روزمره را گرفت. خودروها مجاله شدند، شیشه‌ها فرو ریختند و مردمی که تا لحظاتی پیش سرگرم کارهای عادی خود بودند، در میان کردوغبار و موج انفجار سرگردان شدند و دنبال راهی برای دورشدن از آن معرکه می‌گشتند. برخی هنوز نمی‌دانند چگونه از میان آن حجم از ویرانی جان سالم به در بردند. بعضی هر بار که از کنار محل حادثه عبور می‌کنند، صدای انفجار را دوباره می‌شنوند و برخی دیگر هنوز هنگام روایت آن روز، کلمات را با بغض بر زبان می‌آورند. اکبر عباسی، از کسبه خیابان می‌گوید: «آن زمان در زیرزمین مغازه عطاری خود بودم. تازه رسیده بودم و در پایین پله‌های زیرزمین، کمی متعایل به سمت چپ و روبه‌روی تلویزیون نشسته بودم که ناگهان صدای انفجار مهیبی به گوش رسید. بلافاصله حجم زیادی از گردوخاک وارد زیرزمین شد. آن لحظه واقعا متحیر شده بودم که این صدای چیست. بلافاصله به سمت بیرون دویدم، فضا پر از خاک بود و ویرترین مغازه کاملاً متلاشی شده بود. چند نفر روی زمین افتاده بودند. صحنه فوق‌العاده وحشتناکی بود. من تا آن روز هرگز چنین صحنه‌ای را از نزدیک ندیده بودم و هنوز هم تداعی آن لحظه‌ها، اضطراب خاصی در وجودم ایجاد می‌کند. صدای جیغ و فریاد زنان و کودکانی را می‌شنیدیم. یکی به دنبال فرزندش می‌گشت، یکی بر اثر موج انفجار بسا خودرو برخورد کرده بود و شیشه مغازه‌ها نیز فرو ریخته بود.

چند خانم نیز روی زمین افتاده بودند. وقتی چند نفر را به بیمارستان بردیم، متوجه شدیم لوله اصلی آب منطقه ترکیده و آب همه جا را فرا گرفته است. تا جایی که توان داشتیم کمک کردیم. چند روز بعد نیز نیروهای آتش‌نشانی که در محل حضور داشتند، از زیر آوار ساختمانی که روبه‌روی ما قرار داشت و متعلق به یک بانک بود، پس از سه روز، پیکر یک نفر را خارج کردند که متأسفانه جان خود را از دست داده بود.»

فدایی، یکی دیگر از کسبه که ۲۰ دقیقه بعد از انفجار رسیده، می‌گوید: «وقتی رسیدیم، دیدم افسراد زیادی در اطراف روی زمین افتاده‌اند. ساختمان بانک شهر نیز مورد اصابت قرار گرفته بود و بخش فوقانی آن تخریب شده بود. دستگاه خودپرداز بانک در وسط خیابان قرار داشت و کابل‌های برق نیز همگی روی زمین افتاده بودند. در میدان قدس نیز حفره بزرگی ایجاد شده بود. یک خودروی شاسی‌بلند در آن حفره قرار داشت که با جرقه‌یل آن را بیرون کشیدند. خسارت‌ها بسیار زیاد بود و افراد زیادی جان خود را از دست داده بودند. در ایستگاه اتوبوس افرادی بر اثر اصابت ترکش آسیب دیده بودند؛ برخی جان باخته بودند و برخی دیگر مجروح شده بودند. برای مثال، یک خودروی ۹۰۰ل را دیدم که کاملاً مچاله شده بود. یک کوپیک متعلق به یک خانم باردار بود که بر اثر اصابت ترکش به خودرو، جان خود را از دست داده بود. فرد دیگری نیز در این محدوده دست‌فروش بود و سبزی می‌فروخت که ترکش به وی اصابت کرد و جان باخت. اینها افرادی بودند که تصاویرشان همچنان در ذهنم باقی مانده است.»

این لحظه‌ها تاکنون یکی از چیزهایی است که در ۲۵ خرداد ۱۴۰۴ بر این میدان گذشت؛ روایت‌هایی از آنده، همدلی و ایثار. خاطره‌ای تلخ از روزی که زندگی برای دقایقی متوقف شد، اما اراده مردم برای ادامه‌دادن هرگز از حرکت نایستاد.

۴۰ هزار مسافر

هم‌زمانی چهار اعتصاب در بخش‌های مختلف صنعت هوانوردی ایتالیا، به لغو بیش از ۲۰۰ پرواز و سرگردانی حدود ۴۰ هزار مسافر در آستانه فصل اوج سفرهای تابستانی منجر شده است. ایتالیا با یکی از پیچیده‌ترین بحران‌های هوانوردی سال‌های اخیر روبه‌رو شده است. این بحران شامل اعتصاب ۱۸‌ساعته خلبانان و میهمانداران شرکت ایری‌جت، کارکنان کنترل ترافیک هوایی فرودگاه ورונה و کارکنان خدمات زمینی فرودگاه‌های کالیاری و لیباته میلان است که اختلال گسترده‌ای در مسیرهای داخلی و اروپایی ایجاد کرده‌اند. ایتالیا برای کاهش اثرات این بحران، تنها دو باره زمانی ۷ تا ۱۰ صبح و ۱۸ تا ۲۱ شب را به‌عنوان ساعات تضمین‌شده پرواز تعیین کرده است. اختلافات صنفی در ماه‌های اخیر بارها موجب اختلال در پروازهای این کشور شده است.